לקמן קד: מעילה ט.,
 חוספי פ"ג ה"ה, ג) לקמן
 לקמן פה: ע"ש,
 (לעיל כו.], ו) לקמן מו.,

מנחות ו כה. חולין כג. תמורה מנחות ו בוו. וווי ן ב...... יד., **ת**) מלאכי א ח, **ט**) לקמן

קידושין כד

אימורין עלמן. יותרת הכבד והכליות אבל לא בשר שאין מתפגל

בדבר שהוא גופו [של] זבח אלא דבר המפגל ש דכיון דלא חשיב

אכילה לענין פיגול לא חשיב נמי אכילה לענין איפגולי: הוכשרו.

נתקנו ז לקבוע פסולין הללו: בעבול יום ובמחוסר ריפורים. אם

נגעו בהן: מתדפסלה לינה. פסלה

נמי מחשבת לינה: מאי לאו לינת

בשר. קתני שאם לן נפסל וה״ה

למחשבת לינה שפוסלת בבשר ונהי

נמי דהיכא דחישב אבשר עלמו לא

תדוק מינה דהא מחשבה בדבר

שדרכו לאכול בעי יב וברייתא לעיל נמי

תניא בהדיא ושוין שאם חישב

לאכול פרים לא עשה כלום אפילו

לפסול מיהו הא דייקינן מינה דמחשבת

לינת אימורים מפגלת הבשר כרבי

אלעזר: לא לינת אימורים. דקתני תו

דפסלה האימורים נפסלים בלינה התני

ודכוותה פשוט דו מינה דמחשבת לינת

אימורים מפגלת באימורין: **עד שיתיך**

את הבשר. גרסינן במס' מעילה [דף ט.]

ול"ג משיותך דח"כ הוה ליה דבר

שנעשית מלותו ואין מועלין בו י אבל עד

שיתיך דאכתי אית בהו בו לורך עבודת

גבוה קרי בהו מו מקדשי ה': ולא

מתפגלין. לקמיה מפרש ליה: למר

שברחשי לבשים ושער שבוקן תישים.

אינטריך לאשמועינן דלא מהניא

מחשבה בהו משום דעור הרחש קרב

עם הרחש שחינו בכלל הפשט כדתניח

בהשוחט (חולין דף כז.) מנין לרבות

הראש שכבר הומז ומהגיא ביה מחשבת

הקטרה בהנך מיהא לא מהניא מחשבה

אם חישב להקטיר למחר דלאו דרכו

להחטיר הוא דגבי אם עלו ירדו קא

תני להו בפ' המובח (לקמן דף פה:):

והמוראה. של עוף: והאלל. של בהמה.

והעובר ל"ג להיינו שליל: וחלב

המוקדשין. חלב שבדדי נקבה: הכי

גרסי׳ לברייתה הכה ובתוספתה כך

שנוייה כולן לא מפגלין ולא מתפגלין

ואין חייבין עליהן משום פיגול נותר

וטמא והמעלה מהן בחוץ פטור ה"ג לגירסא דגמ' מאי לאו לא מפגלין את

הזבח ולא מתפגליו מחמת הזבח לא לא

מפגלין את הזבח ולא מתפגלים מחמת

עלמן אי הכי הא דקתני סיפא כולן לא

מפגלים ולא מתפגלין הא תו למה לי

וליטעמיך אין חייבין עליהן משום פיגול תו שו למה לי אלא איידי דבעי למיתני

נותר וטמא תנא פגול ה"נ איידי דבעי

למיתני המעלה מהן כו׳. אין חייבין

עליהן משום פיגול אם חישב בזבח פיגול

כל הפסולין פרק שלישי זבחים

הא חישב באימורין נתפגלו אימורין עצמן:

הנשרפים ושעירים הנשרפים שרפים הנשרפים סת"ש ∗פרים

מועלין בהן משהוקדשו נשחטו הוכשרו ליפסל בטבול יום ובמחוסר כיפורים ובלינה

מאי לאו לינת בשר וש"מ מגו דפסלה

בלינה או פסלה בה מחשבה לא לינת אימורים

הא מדקתני סיפא כולן ימועלין בהן על

בִית הרשו עד שיותך הבשר מכלל דרישא

לינת בשר מידי איריא הא כדאיתא והא

כדאיתא רישא אימורים וסיפא בשר מותיב

מתפגלין צמר שבראשי כבשים ושער

שבזקן תיישים והעור והרומב והקיפה והאלל

והמוראה והעצמות והגידין והקרנים והמלפים

והשליל והשיליא וחלב המוקדשין וביצי

תורין [כולן] לא מפגלין ולא מתפגלין ואין

חייבין עליהן משום פיגול נותר וממא והמעלה מהן בחוץ פמור מאי לאו לא

מפגלין הזבח ולא מתפגלין מחמת זבח לא

לא מפגלין את הזבח ולא מתפגלין מחמת

עצמן א"ה הא דקתני סיפא כולן לא מפגלין

ואכל מאלו. והמעלה מהן בחוץ פטור דאין ראויין לפתח אהל מועד א. וְוֹה״פֹן מאי לאו אין מפגלין את הזבח אם זרק ע״מ לאכול או להקטיר

מאלו חוץ לומנם הזבח כשר: ולא מספגלין מחמם הזבח. אם חישב לאכול מבשר הזבח או להקטיר יח (מחמת) אימורין חוץ לומנו ולא יש נתפגלו

אלו ליענש באכילתו בו כרת. ותיובתא דר"א דהכא שליל ומוראה תנן: מחמה עלמן. אם זרק ע"מ לאכול לאלו באו חוץ לזמנו אין מתפגלין שאין מחשבתו

מחשבה: הא סו למה לי. לאו לאיתויי דאף מחמת זבח אין מתפגלין: וליטעמיך אין הייבין עליהם משום פיגול. פעם שלישית למה לי למיתני הא 🖘

מאי מיתי לאשמועינן לדידך אלא על כרחך משנה (א) לאו דוקא אלא אגררא דטמא ונותר נסבה, לרבי אלעזר נמי משנה שניה לא חיקשי

דאגררא דהמעלה מהן בחוץ נסבה: אף אנן נמי חנינא. כרבי אלעזר דשליל ושיליא מתפגלין ולא מפגלין: לא פיגל. משמע לא את עצמן ולא את

הזבח: הא שליל ושיליא חייבין. עליהן משום פיגול אלמא מתורת מפגל אפקעינהו ביו מתורת מתפגל לא אפקעינהו: מחמח זכה. מתפגלין מחמת מחשבת עלמן לא מתפגלין: **חנן הסם.** גבי אם עלו לא ירדו בפרק המובח: מכשיר. אם עלו שלא ירדו: וכשרין בעופוח. לכתחילה D שאין פוסל בהן אלא חסרון אבר כגון יבש גפה נסמית עינה (וילאת) ביו או נקטעה רגלה משום 🕫 הקריבהו נא לפחתך כדמפרש ביו בבכורות בו: דוקין. טייל"א

בלע"ז לשון או דק (ויקרא כא) כמו הנוטה כדוק (ישעיה מ) [אבל] דוקין שבעין לא פסלי בהו ואע"ג דמום גמור הוא לא נאמרו מומין אלא בבהמה דכתיב תמים זכר בבקר בכשבים ובעזים (ויקרא כב) מיניה כו דרשי' (מנחות דף כה.) תמות וזכרות בבהמה ואין תמות וזכרות בעופות הואיל כהו וכשרין

בעופות לכתחלה בבהמה אם עלו לא ירדו: **והוא שקדם הקדשן את מומן.** אבל קדם מומן את הקדשן לא חלה עליהן קדושת מזבח מעולם אלא

קדושת דמים ואין המובח מקדש פסולין אלא שנראו לו כדמפרש בפ׳ המובח ש: **ומודה ר"ע בעולם בהמה נקבה.** שתרד ואע"פ שכשרה בעופות

לכתחילה מ"ט דכמאן דקדם מומה להקדישה הוא שאין לך מום בעולה גדול מזה דכל עולה זכר הוא: **המעלה מהן בחוץ**. בברייתא דלעיל מנן בש לה וקתני בה שליל ומעלה מהן משמע מבשרו לי פטור דלאו גופיה דויבחא הוא ולא חזי להקרבה כדתניא בבהמה המקשה (חולין דף עה.) מה יותרת כבד וכליות האמורים באשם מולא מכלל שליל אף כל מולא מכלל שליל הא מבשר אימן חייב: והיכי משכחת לה

בעולם נקבה. דאילו בשלמים המעלה מבשר בחוץ פטור דלא מתקבל בפנים הוא כדתנן בפרק בתרא (לקמן דף קיב:) המעלה מבשר

חטאת כו': הא מני ר"ע היא. דכיון דבפנים אם עלתה לא תרד מיחייב עלה בחוץ: הכי גרסינן אימא המעלה מהן בחוץ פטור הא

מאימורי אימן חייב והא מהן קהני ואימן דומיא דידהו: אימא המעלה מאימוריהן בחוך פטור הא מאימורי אימן חייב. לא מימא הא

מאימן חייב אלא אימא הא אימורי או אימן חייב ובשלמים או בחטאת עסקינן שבאין נקבות: והא מהן קחני. דמשמע מבשרן: ואימן

דומיא דידהו. כו ודייקינן מינה הא מאימן חייב ע"כ דומיא דידה כו דייקינן מן הבשר ע"כ כו בעולה קאי: בותבי' רבי יהודה פוסל. אף על פי שאין כאן לא אכילה ולא הקטרה. ובגמרא [דף לו.] מפרש טעמא: שלא כנגד היסוד. או על המובח שלא כנגד היסוד:

רבה] יואלו שאין מפגלין ואין (רבה]

כדמשני לקמן פרק טבול יום (דף קד:) דלמא מחשבה לא פסלה לינה פסלה וי"ל משום דלא בעי למפשט הא דבעי ר' ירמיה פ' טבול יום לינה מהו שתועיל בפרים הנשרפים ועוד י"ל

וש"בן מינו רפסלה בה לינה פסלה בה מחשבה. תימה דלישני

דהסבר הש"ם דאי לינה מועלת מועיל להן פיגול לענין דאס פיגל באימורים, פיגל הבשר לכל הפחות: • לאכול שליל או שיליא בחוץ לא

פיגל. הוא הדין למחר: הא שליל ושליא חייבין אלא ש"מ כאו מחמת ובח בו'. ול״מ אכתי נותר וטמא קשיא דמשמע הכא (דוקא) לוו[דיוקא] דאשליל ושיליא חייבין משום נותר וטמא וברייתא דלעיל קתני ואין חייבין עליהם משום פיגול ונותר וטמא וי"ל דלעולם או אין חייבין אשליל ושיליא משום נותר וטמא והאי (דשירייָה) [דשיירינהו] משום פיגול: אלא בדוקין שבעין הואיל וכשרים בעופות. ° לאו לוקא דוקין שבעין דה״ה שאר מומין שאינן מחוסרי אבר כדאמר בפרק קמא דקדושין (דף כד:) דוקא יבש גפה לחו ונסמית עינה י אי נמי שאר מומיו פסלי מדרבנן ומה שפי׳ בקונטרס דמחוסר אבר פסול בעוף משום הקריבהו נא לפחתך בחנם פירש לה בקדושין (ג"ו שם) מדכתיב מן העוף ולא כל העוף:

ולא מתפגלין הא תו למה לי וליטעמיך אין חייבין עליו יו משום פיגול הא תו למה לי אלא איידי דבעי למיתנא נותר וטמא תנא פיגול הכא נמי איידי דבעי למיתני המעלה מהן בחוץ יו תנא נמי וכולן לא מפגלין ולא מתפגלין רבא יו אמר אף אָנן נמי תנינא השוחמ את המוקדשים לאכול שליל או שיליא בחוץ לא פיגל והמולק את התורים לאכול ביציהם בחוץ לא פיגל והדר תני חלב המוקדשין וביצי תורים אין חייב עליהן משום פיגול נותר וממא הא שליל ושיליא חייבים אלא לאו ש"מ כאן מחמת הזבח כאן מחמת עצמן ש"מ: מתנן התם ובעלי מומין ר"ע מכשיר בבעלי מומים א"ר חייא בר אבא מא"ר יוחנן לא הכשיר ר"ע אלא בדוקין . שבעין הואיל וכשירים בעופות והוא שקדם הקדישה האת מומה (א"ר חייא בר אבא) ומודה רבי עקיבא בעולת יו נקבה דכמאן דקדם מומה להקרישה דמי מתיב רבי זירא המעלה מהן בחוץ פמור הא מאימן חייב והיכי משכחת לה בעולת נקבה אי אמרת בשלמא קסבר רבי עקיבא עולת נקבה אם עלתה לא תרד הא מני ר"ע היא אלא אי אמרת אם עלתה תרד הא מני אימא המעלה מהן בחוץ פפור הא מאימורי אימן חייב והא מהן קתני ואימן דומיא בידהו אלא אימא המעלה מאימוריהן בחוץ פטור הא מאימורי אימן חייב: מתני' שחפו על מנת להניח את דמו או אימוריו למחר או להוציאן וו לחוץ •רבי יהודה פוסל יוחכמים מכשירין ע"מ ליתנן על גבי הכבש שלא כנגד היסוד

חוליתן את הניתנים למעלן לממה ואת הניתנים לממה למעלן ואת הניתנים

ליקוטים

פוסלת בו. ודי יהדה פוסל במחשבת הינוח ומחשבת הוצאת חוץ (פסקי לי"ד): מכאן שייך לעמי הבא ובשר זכח תודת שלמיו כו'. יש שכשהוא אומר ביום הראשון עד

לינת אימורין. למידי להקטרה ולאי פסלה לינה (לקמן קד:) מועלין בהן על בית מלותן מועלין בהן (לקמן שם) אלא

לזרוק דמו ולהקטיר אימוריו אינה פוסלת המחשבה. ומש״ה חוי רכל המחיליות הללו יוואיי וטמאים אע"ג דפטלה גבי פטח כדתנן בפסחים (סא ע"א) שחטו לערלים ולטמאים פסול, משום אוכליו כדנפ״ל מאיש לפי אוכלו חרומו ארל רשאר זרחים איוה תכוסו, אבל בשאר ובוזים אינה פוסלת ומשום הכי תני גבי פסח לשבר עצמות הפסח ולוכל ממנו

הלכה ד: הלכה ד: לח ג מיי פי"ג מהלי פסה"מ הלכה ח:

מוסף רש"י

הדשון. פרים הנשרפים ושעירים הדשן. פרים הנמרפים ושפירים הנשרפים הן קדשי קדשים, והואת דמן קובען לפיגול אם חישב עליהן בשעת שחיטה, וכיון דלית בהו היתר לכהנים מועלין בהן בבית הדשן במקום שריפתן: עד שיותך הבשר. עד שימעכל הבשר שנעשה אפר דהיינו מלותן (מעידה 10). דכל זמן שלא נעשית ינותן מענק כאן (כמון שטאלא בדוקין שבעין. דהוי מום עובר וחיש וחלינו ניכל (מוחות עם. ועדש ברשיש): דוקין. טול"א כגון (ישעיה מ) הנוטה כדוק שמים, ווהסי לא יכדו לאין מומן ניכל כל ווהכי לא יכדו לאין מומן ניכל כל קר, ליא דוקין שי לו מנו כל כל היא דוקין שי לו מנו כל בעספים, ולהכי קרי לעספספים דוק, דעספספים) על בשין כרקיע, דהכי אחרינן בספרי אגדות השין דומה לעולם קטו, העספספים כנגד הרקיע והחחחון כנגד ים אוחינום שמובב את העולם לכנל יט מוקימט שמוכב לתי שטולט והשחור שבו שהוא עגול דומה לגלגל חמה (בכודות 10.): הואיל וכשרים בעופות. דכתיב (ויקרא כב) תמים זכר בכבשים, תמות חכרות בבהמה ואין תמות חכרות וזכרות בנהמנה ולין מנות חכרות בנישות, ומיהו ממוסר לזכר לל בעופות, ומיהו ממוסר לזכר לל מצוס מצוס מנונים: ודרוא שקדם מנונים: ודרוא שקדם הקדישה את מוכזה. שחלה עליהן קדושת מזכח קודם, לזכל חקדשי קדם מוצון להקדשן לל סיין קדשי יהן ואין המזכח מקדי (לקמן פה:):

מתני'. שחמו על מנת להניח את דמו כו' ר"י פוסל וחכמים מכשירין. פי' ת"ק סבר דוקא למחר או לזרוק דמו ולהקטיר אימוריו בחוץ הוא דהויא מחשבה הפוסלה, כדנפ״ל (לעיל כח:(מהאכל יאכל אחת אכילת אדם ואחת אכילת מזבח, אבל מחשכת הינוח למחר או מחשכת מושבת הינוח למווו או מחשבת הרצאת חרץ לא הריא מחשבה לפסול, ואע"פ שחישב על דבר שאם עשה מעשה נפסל הקרבן בכך, המעשה פוסלת הקרבן אם עשה, אבל אם חישב ולא עשה מחשבת חוץ לזמנו וחוץ למקומו או מחשבת שלא לשמו גבי פסח וחטאת, ומחשבת ערלים וטמאים אע"ג דפסלה גבי פסח כדתנן בפסחים (סא ע"א) שחטו דבעי׳ שיהא הפסח נשחט לשם נא, דדוקא מחשבה זו לא פסלא גבי פסח אבל מחשבת ערלים וטמאים פוסלת בו. ור׳ יהודה

כאן רבויין הרבה לרבות חטאת כאן יבי ן יויבוז לדבוז זוטאה. ואשם ואיל נזיר וחגיגת י״ד שיהיו נאכלין ליום ולילה. לשון רש״י [ויקרא ז, טו]. ואין זה נכון, שחגיגת י״ד נאכלת לב׳ ימים ולילה אחד כשאר שלמים. וכן . שנינו במסכת פסחים ועא ע״בן שנית במסכת פסחים (כא כבן אשר תזבח בערב ביום הראשון בחגיגת י"ד הכתוב מדבר שנאכלת לב' ימים ולילה אחד, בקר הרי בקר שני אמור. ורש״י טצמו כחר זה כחדר ראה אורי עצמו כווב זה בסדר ראה אנכי [דברים טז, ד] אבל בכאן סבר הרב כדברי בן תימא דאמר . [פסחים ע ע"א] חגיגת י"ד שהיא באה עם הפסח הרי היא כפסח ונאכלת ליום ולילה ואינה נאכלת ונאכלוו ליום ולילה ואינה נאכלוו אלא צלי עד חצות ואינה נאכלת אלא בלילה. אבל לדברי בן תימא אינה באה מריבויין הללו אלא שהיא כפסח לכל דבר ואינה

נר מצוה לו אב מיי׳ פ״ב מהל׳ מעילה

יד., מ) מראכי א זו, ע) לקמן פד., י) שייך למשנה לעיל ע"א, () [עי' מו' לקמן עו: ד"ה הכלו]:

הגהות הב"ח (h) רש"י ד"ה וליטעמיך וכו' משנה שלישית לאו דוקא:

גליון הש"ם

ַ [תום' ד"ה אלא וכו' לא דוקא רוקין שבעין ובו'. עי' בפירש"י מנחות דף עט ע"א ד"ה בדוקין

לעזי רש"י

טייל"א. תבלול (כתם בעין מכהה את הראייה)

שיוויי ווחחאות

א] בה לינה כל"ל ו*ש"מ. וכ"ו א] בה לינה כנ"ל ("ש"ח, וכיזו בתוח"): ב] ל"ל עליהם (כי"ב.ג.): ג] ככתה"י נוסף פטור: ד] ככתה"י הוד"מ אמר רבא: ה] נכתה"י הדישון את מומן הן כנמסייי הקדישן את מומן (וכ"ה ברש"י). והתיבות אלמ"ז במוסגר ליתל בכתה"י, וכן ליתל לקמן דף פה ע"ב, וגם הא"מ מתקן: ו] בד"ו בע"ל בקה וכן להלן בעולה, עולה: ז] כד"ו . לפ"ט להוציאו (וכ"ה וכ"ה גי' תוס' לעיל דף לו ע"ח סד"ה שיחכלוהו עי"ש ועי דק"ס: ח] בכי"ל ליתן את הניתנים למטה למעלה ואת הניתנים למעלה למטה. וכ"ה למקניות: מ] המפגל אבל פרים עצמן כיון דלא וכוי כנ"ל (ש"מ): י] נתקנו לידי קיבול (שיח: דן נתקנו לידי קיבול פססולין (שיח, כיים): אן ליכול פססולין (שיח, כיים): און ליכול הם שיך לחכר ליכול שלח"ו: בכי"ם בעינון והברייתא: יגן הא דקתני דפסלה בלינה לב"ל (ציק חברי וחויה). וככמה" וד"ל לפ"ל ע"ח הגירסל קתני (מכוקום דקתני) ולפ"ף לי"ל להונה איל יוד"ל הרונה איל יוד"ל ליים להיול להונה איל יוד"ל היים ליים להיול להונה איל יוד"ל ליים לייל להונה איל יוד"ל מייל להיול להונה איל יוד"ל מייל להיול להונה איל יוד"ל מייל ליים לייל להונה איל יוד"ל מייל ליים לייל להונה איל יוד"ל מייל להיול להיול להיול להיול לייד"ל לייד"ל להיול להי להגיה. נ"ל: יד] ס"א דייק מינה :הגיט: כיתניהן ט טרייאן ביבור גליון): מוֹן ביה (שמכ״י): מוֹן הא תוֹ (כי״י): יוֹן כֹּלֹן הֹסִ״ְדֹ מיכת [וה"פ] נמחק (בה"ז, ד"ו): יח] להקטיר מאימוריו חוץ לפ"ל (ש"ח. בתה"): ישן ליל לא (צ"ק): כ] על אכילתן כל"ל (צ"י): כ] מאלו חוץ לזמנן (נ"י): כב] הא תנא תרתי לאשמעינן דידן אלא וכוי ל"ל (שמטינו דידן הא וכר ל"ל (שמסבי חדיו ברא משפר וויים לל"ל (שמכ"י וד"ו רפ"ט וש"ח. ועי" צ"ק): כגן ככתה"י אפקינהו: בין). בגן כנחטייי אפקיצהו. בדן יעב"ץ מוחק חיבת ויצאת. אבל בטה"ק מפרש לה עי"ש, ועי חוס' לקמן דף סח ריש ע"ב: בה] בבכורות לא נמצא מפורש וה. ובס׳ זבחי אפרים הגיה דל"ל כדמוכח, וקאי אדלעיל, עש"ב: בו] בבכורות, אבל דוקין שבעין כר, לל"ל (שמכ"י, וכ"ה שבעין כרי, לליל (שחפרי, וכיח בכיים). ובכייי נתלח כ"יו בגליון הכ"י: בון ז'של ומיניה (בהיז): בהן ליל והואיל (בריב, ג): בבן תנין (ביים): לן מבשרן (בתהיי): לאן מאימודר (בתהיי וודה): לבן ליל ודדייקינן (שתבי, וביה בביים): לבן ז'של דידהו (שמכ"י): לד] ועל כרחיך (כי"): לה] מועיל גמי (ש"ח): לו] 2"ל מהאי דיוקא (ש"ח): לו] גירסת חק נתן דלעולם חייבין אשליל ושיליא משום נותר וטמא והאי דערביה משום פיגול. ועיי״ס כח״נ: לח] גפה נקטעה רגלה נחטטה עינה (ב־ש), ועי' מוס' לקמן סח ריש ע"כ:

שימה מקובצת

י. מנו רפסלה בה לינה פסלה בה מחשבה. פי' אם חישב לינה באימורין פסל נמי הבשר, ואבל אם חישב בבשר עלמו לא פסלו (עלמה) לושב בכפו שנתו מו פסקן (שנתו) דמחשבה בדבר שדרכו ואמול בעיקן (וחישבת) [ומחשבה] באכילת פרים ובשריפתן לאו כלום היא, אלא ש"מ דלענין לינת אימורין קאמר דמפגלין

הכשל (מהרים): צבחר שבראשי כבשים. אינטרין לאשמועינן דלא מהני גה ממשבה ואע"ג דעור הראש קרב עם הראש ילב הפשטה אפ"ה לא מהני גה ממשבה ואע"ג דעור הראש קרב עם הראש שלונ בכלל הפשטה אפ"ה לא מהני גה מתחבה משום דלא קרינא כיה בלנת אכיה למינה שלא ביה הישה ראשיב ברששיב לקפון בר' ועוד י"ל בר'. ועוד י"ל בר'. ועוד י"ל דלקמן ר"ל דלינה פפלא בכשר ומחשבה לא פפלא כשחשב בכשר עלמו, אבל כשחשב באינורים דין הוא שיועיל לפגל הכשר כיון דשייב להיים במור (מחוםי הריף דיק): ד"ה הא שליל ובר' וי"ל רלעולם אין חייבין אשליל ושליא פשום נותר ושפא. והא דשיל ובר' וי"ל רלעולם אין חייבין אשליל ושליא פשום נותר ושפא. והא דשירינהו משום (דשייכ) פינול משום זכנותר איכא מישוא הזכת כדפ" לעיל ופינול ושומא לפ" מנותר, אבל חישב בובה בהא לא ילפיע מנותר למעוטי מכרת לאכילת שליל ושליא, ופשיטא דבלאו מיעוטא יש לחלק בין נותר לפיגול מידי דהוי אפרים דאמר לעיל פיגל באימורים כו' (מהר־2):

גמ'

באה אלא מז הצאז וזכר וכז שנה מדכתיב ולא יליז לבקר זבח חג הפסח וגו' כדאיתא התם. אבל כתב הרב זה מברייתא השנויה בת"כ באה אלא מן הצאן דוכר רבן שנה מכוחיב ולא "ליך לבקר דבו זוג הפסוד הדי כואיות אותם. אבל כודה דרב זה בחבריות השניה בחיכ דקתני ובשר זבח תודת שלמיו ביום קרבנו יאכל הרי זה באלמד על הנאכלין ליום אחד שיהיו נאכלין ליום אחד, אין לי אלא תודה ומניין לרבות את הלחם ת"ל קרבנו, ומניין לרבות את הולדות ואת התמורות ת"ל ובשר, ומניין לרבות חשאות ואשמות ת"ל דבה, ומנין לרבות שלמי נזיר ושלמים הבאים מחמת הפסח ת"ל שלמיו, זו היא הברייתא הזו, ופירש הרב בשלמים הבאים מחמת הפסח שהיא חגיגת י"ד שהיא באה עם הפסח. וכן מצאתי במסכת פסחים בפ" מי שהיה [דף צו ע"ב] שפיי לשם בי לשונות בשלמים הבאים מחמת הפסח וכתב ל"א חגיגת ארבעה עשר וזו שמעתי. וסמך הרב בכאן על שמועתו, ואין הדבר כן, אלא שלמים הבאים מחמת הפסח היינו מותר